

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Panasiuk

Protokolant: Joanna Radziszewska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 roku i 21 marca 2017 roku sprawy:

P. O. (1), syna C. i R. z domu S., urodzonego w dniu (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 6 czerwca 2011 roku do 18 listopada 2016 roku w B. uporczywie nękał byłą konkubinę i matkę swego dziecka A. F. w ten sposób, że kontrolował ją dzwoniąc, nachodząc w miejscu pracy i zamieszkania, posądzal o niewłaściwe prowadzenie się, wyzywał ją słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obelżywe, groził zabójstwem i uszkodzeniem ciała, popychał szarpał za ubrania, przyduszał oraz uderzał rękoma i nogami po całym ciele, groził pozbawieniem życia oraz pobiciem, czym istotnie naruszał jej prywatność i wzbudzał poczucie zagrożenia, a wypowiedane groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k.

II. w dniu 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) działając publicznie, z oczywistie błahego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego kopnął nogą w rękę K. S. (1), powodując uraz okolicy lewego przedramienia w postaci wybroczyn i otarć naskórka z obrzękiem tej okolicy ciała, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

III. w dniu 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) groził K. S. (1) popełnieniem na jej szkodę przestępstwa w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w postępowaniu przygotowawczym dotyczącym uporczywego nękania A. F.,

tj. o czyn z art. 245 k.k.

IV. w dniu 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) działając publicznie, z oczywistie błahego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego rzucił w M. F. (1) kuflem po piwie czym spowodował u niej powierzchowny uraz barku i ramienia prawego z zasinieniem, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

I. Oskarżonego **P. O. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I, II i IV oraz tego, że:

w dniu 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) groził K. S. (1) popełnieniem na jej szkodę przestępstwa w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w postępowaniu przygotowawczym dotyczącym kopnięcia nogą w jej rękę tj. czynu z art. 245 k.k. i za to:

- za czyn opisany w punkcie I na mocy art. 190a § 1 k.k. w zb. art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, zaś na mocy art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyny opisane w punktach II i IV, przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na mocy art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn przypisany w punkcie III na mocy art. 245 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 57a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych K. S. (1) i M. F. (1) nawiązki w kwotach po 1.000 (jeden tysiąc) złotych.

III. Na mocy art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. F. nawiązkę w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych.

IV. Na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej A. F. na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów na okres 3 (trzech) lat.

V. Na mocy art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną **1 (jednego) roku pozbawienia wolności.**

VI. Na mocy art. 63 § 1 i 5 k.p.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 19 września 2016 roku od godz. 8.00. do dnia 20 września 2016 roku do godz. 16.20., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

VII. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 321,31 złotych.

Sędzia

Sygn. akt II K 384/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. F. i P. O. (1) pozostawali w nieformalnym związku przez dziesięć lat. W dniu (...) urodził się ich syn M. O..

W trakcie początkowych lat związku stosunki pomiędzy parą układały się w miarę poprawnie, z upływem czasu, kiedy kobieta zaszła w ciążę, sytuacja uległa diametralnemu pogorszeniu. Stosunek P. O. (1) wobec konkubiny zmienił się, coraz częściej miał do niej pretensje. Zaczęły wybuchać nieporozumienia i kłótnie. Począwszy od dnia 6 czerwca 2011 roku, pomiędzy byłymi partnerami na dobre rozgorzał konflikt, który trwał do dnia 18 listopada 2016 roku. P. O. (1) zaczął kontrolować A. F.. Nieustannie dzwonił do niej, nachodził ją w miejscu pracy i mieszkaniu, posądzając jednocześnie o niewłaściwe prowadzenie się. Często odnosił się do niej w sposób poniżający, określając A. F. słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe. Działając pod wpływem gniewu, popychał ją, szarpał za ubrania, niejednokrotnie przyduszał oraz uderzał rękoma i nogami po całym ciele. Wielokrotnie groził swojej byłej partnerce pozbawieniem życia oraz pobiciem. Z powodu agresywnego zachowania mężczyzny niejednokrotnie interweniowała policja. Podczas jednej z takich interwencji, w dniu 11 września 2016 roku, wszczęta została procedura „Niebieskiej Karty”. Takie zachowanie P. O. (1) istotnie naruszało prywatność A. F. i wzbudzało w niej poczucie zagrożenia. Z kolei wypowiedane groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia.

W dniu 17 września 2016 roku A. F. wraz ze znajomymi – K. S. (1) oraz M. F. (1) – udała się do lokalu „(...)” w B.. Około godziny 22:50 w miejscu tym pojawił się również P. O. (1). Podszedł do stolika, zajmowanego przez kobiety. Później pomiędzy P. O. (1) a A. F. doszło do wymiany zdań. Zdenerwowany mężczyzna zaczął zachowywać się agresywnie. Pod wpływem gniewu uderzył pięścią w drzwi toalety, uszkadzając je. Zauważywszy to, K. S. (1) oraz M. F. (1) zbliżyły się do

nich. Wówczas P. O. (1) kopnął K. S. (1), trafiając ją w rękę, w wyniku czego uderzyła ona w ścianę, a następnie upadła na podłogę. K. S. (2) próbowała zawiadomić policję. P. O. (1) groził popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w sprawie dotyczącej kapnięcia jej. Następnie napastnik zaatakował M. F. (1), zadając jej cios kuflem po piwie. W międzyczasie K. S. (1) zawiadomiła policję o tym zdarzeniu. W dniu 19 września 2016 roku P. O. (2) został zatrzymany.

W wyniku tego zdarzenia K. S. (1) doznała urazu okolicy lewego przedramienia w postaci wybroczyn i otarć naskórka z obrzękiem tej okolicy ciała, co skutkowało naruszeniem czynności narządu jej ciała na czas poniżej 7 dni. M. F. (1) natomiast doznała powierzchownego urazu barku i ramienia prawego z zasinieniem, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadków: A. F. (k. 2v, 34 – 34v, 55v, 116v, 117, 206 – 208), K. S. (1) (k. 8v – 9, 14, 57v – 58, 78v, 208 - 209v), M. F. (1) (k. 17v, 209v – 210), notatki urzędowe (k. 11, 12, 27, 48, 49, 61, 81 – 85, 108, 125), kserokopię karty informacyjnej (k. 20), protokół zatrzymania osoby (k. 21 – 22), protokół zatrzymania rzeczy (k. 24 -26), płytę DVD z nagraniem z monitoringu (k. 35), protokół oględzin rzeczy wraz z materiałem poglądowym (k. 36 - 47), kserokopię procedury „Niebieskiej Karty” (k. 50 - 54), płytę CD-R zawierającą dwa pliki głosowe (k. 62), kserokopię dokumentacji medycznej (k. 73), kopertę zawierającą zdjęcie (k. 80), sprawozdania sądowo – lekarskie wraz z opinią (k. 100, 102, 104), płyty CD-R (k. 120, 130), protokoły oględzin wraz z materiałem poglądowym (k. 131 – 145, 147 – 148), wydruki z Internetu (k. 190 – 203), pismo z KPP w B. (k. 215).

Oskarżony P. O. (1) nie przyznał się do popełnienia czynów zarzucanych w punkcie I i III aktu oskarżenia, jednocześnie przyznając się do czynów II i IV. Wyjaśnił, iż od 10 lat pozostaje w nieformalnym związku z A. F.. Z tego związku mają syna M., urodzonego w dniu (...). Nierozumienia pomiędzy nimi pojawiały się od początku związku, a więc jeszcze przed narodzinami syna. Wskazał, iż początkowo był bardzo oddany, jednakże konkubina tego nie doceniała, a podczas awantur przejawiała agresję. Po urodzeniu syna bardzo się kłócili. Twierdził, iż większość czasu spędzał w domu A. F. na ulicy (...). Doprecyzował, iż razem mieszkali dość krótko, przez okres dwóch, trzech miesięcy. Stwierdził, iż A. F. wyprowadziła się stamtąd trzy, cztery lata temu. Kiedy tam przebywała, widywali się codziennie, ponieważ mieszkał bardzo blisko. Podał, iż na ulicy (...) raz doszło pomiędzy nimi do kłótni, wówczas zabrał dziecko do siebie, ponieważ A. F. znajdowała się pod wpływem alkoholu. Wtedy przyjechała do niego z policją w celu zabrania dziecka. Oddał dziecko, ponieważ nie miał dla niego ubrań. Dodał również, że K. S. (1) nigdy nie była świadkiem awantury na ulicy (...). Nadmienił, iż zabierał syna do własnego mieszkania, zdarzało się również, że opiekował się nim w miejscu zamieszkania A. F. pod jej nieobecność. Stwierdził, iż kobieta miała do niego pretensje o zbyt małą pomoc w opiece nad synem i nadmierną ilość czasu spędzanego na siłowni. Nie miała natomiast zastrzeżeń, co do sposobu opieki. Oświadczył, iż co miesiąc przekazuje pieniądze A. F. na utrzymanie syna, pomimo braku zasądzonych alimentów. Zaprzeczył, by kiedykolwiek groził A. F.. Stwierdził, iż nigdy jej nie uderzył, nie kopał oraz nie dusił. Jedynie przyznał, iż szarpał ją za ubranie w celu uspokojenia jej. Dodał, że od dnia 1 września 2016 roku, po powrocie z wakacji, A. F. bardzo się zmieniła. Zabroniła mu kontaktów z synem w jej miejscu zamieszkania. Odnośnie zdarzenia z dnia 17 września 2016 roku w lokalu „(...)” w B., wyjaśnił, iż tego dnia dowiedział się od A. F., że przebywa w tym lokalu. Następnie po rozmowie z synem, pojechał tam. Na miejscu zastał A. F., K. S. (1) wraz z jeszcze jedną koleżanką. Poprosił A. F. o rozmowę i powrót do domu, do syna, którym w tym czasie zajmowała się jej siostra. Oświadczył, iż znajdowała się ona wówczas pod wpływem alkoholu. Kiedy kobieta odrzuciła jego propozycję odprowadzenia do domu, zdenerwował się. Nadmienił, iż nie było wtedy kłótni, krzyku czy też gróźb. Była to normalna rozmowa. Pod koniec rozmowy, będąc zdenerwowanym popchnął drzwi, zamykając je. Hałas ten wzbudził obawę u jej znajomych, iż coś dzieje się A. F.. Kiedy podbiegała K. S. (1) poprosił ją by odeszła i nie wtrącała się. Odepchnął ją wtedy nogą, nie uderzył jej. Zaprzeczył jednocześnie groźbom kierowanym wobec K. S. (1), jak również nie nakłaniał jej do wycofania zeznań (k. 31, 66, 123 – 123v, 156v, 204v – 205).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, w zakresie w jakim nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów, stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony. Nie zasługują one na wiarę, albowiem przeczą im inne dowody zgromadzone w sprawie.

A. F. w trakcie kilkukrotnych przesłuchań szczegółowo przedstawiła relację łączącą ją z P. O. (1) i opisała jego liczne zachowania, które składały się na groźby karalne oraz uporczywe nękanie wobec jej osoby, jak również dotyczyły ataku P. O. (1) skierowanego wobec K. S. (1) i M. F. (2) i powiązanych bezpośrednio z tymi czynami gróźb kierowanych wobec K. S. (1) (por. k. 2v, 34 – 34v, 55v, 116v, 117, 206 – 208). Jej depozycje znalazły przy tym pełne potwierdzenie w zeznaniach świadków K. S. (1) (k. 8v – 9, 14, 57v – 58, 78v, 208 - 209v) oraz M. F. (1) (k. 17v, 209v – 210).

Zeznania wyżej wymienionych osób są spójne i konsekwentne, a przy tym wzajemnie się uzupełniają, obfitują w liczne szczegóły, które mogą być znane jedynie uczestnikom tych zdarzeń, jak również z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat zasad logiki i wskazań doświadczenia życiowego. W rezultacie, Sąd uznał je za wiarygodne.

Dalsze potwierdzenie depozycji wyżej wymienionych świadków stanowią interwencje Policji, które miały miejsce w mieszkaniu A. F. w dniach 2 września 2016 roku oraz 11 września 2016 roku (k. 50, 84, 85, 215). Za każdym razem to pokrzywdzona A. F. wzywała funkcjonariuszy policji, a powodem było agresywne zachowanie oskarżonego. Godnym podkreślenia jest, że po interwencji z dnia 11 września 2016 roku wszczęta została procedura „Niebieskiej Karty” (k. 51 – 54).

Ponadto jej relacja znalazła potwierdzenie w dowodach jak najbardziej obiektywnych, to jest w notatkach urzędowych (k. 11, 12, 27, 48, 49, 61, 81 – 85, 108, 125), protokole zatrzymania rzeczy (k. 24 - 26), płycie CD-R zawierającej dwa pliki głosowe (k. 62), płyty CD-R (k. 120, 130) oraz protokołach oględzin wraz z materiałem poglądowym (k. 131 – 145, 147 – 148).

Sprawstwo w zakresie czynów oskarżonego, których dopuścił się w dniu 17 września 2016 roku w lokalu Centrum wobec K. S. (1) oraz M. F. (1), wynika jednoznacznie z nagrania z monitoringu (k. 35) oraz protokołu oględzin rzeczy wraz z materiałem poglądowym (k. 36 - 47). Na zabezpieczonym zapisie z monitoringu umieszczonego w lokalu „(...)” w B. uwieczniono moment, w którym P. O. (1) kopie K. S. (1) w klatkę piersiową, w wyniku czego kobieta uderza ścianę i pada na podłogę. Po podniesieniu się pokrzywdzona odchodzi na bok i wyciąga telefon. Następnie można zaobserwować agresywne zachowanie oskarżonego względem A. F., K. S. (1) oraz M. F. (1). P. O. (1) rzuca pufą w kierunku kobiet, po czym bierze stojącą na stole szklankę i wykonuje ruch ręką w tym samym kierunku co poprzednio.

Ponadto wersje zdarzeń pokrzywdzonych potwierdza kserokopia karty informacyjnej (k. 20), kserokopia dokumentacji medycznej (k. 73), koperta zawierająca zdjęcie (k. 80), sprawozdania sądowo – lekarskie wraz z opinią (k. 100, 104), sporządzone przez M. D.. Z pierwszego ze sprawozdań wynika jednoznacznie, iż uraz okolicy barku prawego, którego doznała pokrzywdzona M. F. (1), jest skutkiem urazu tępego i mógł powstać w wyniku działania oskarżonego. Biegła stwierdziła, iż obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas nie przekraczający dni 7. Z kolei druga opinia wskazuje, iż obrażenia K. S. (1) – uraz okolicy lewego przedramienia – jest również skutkiem urazu tępego, spowodowanego w okolicznościach przez nią podanych i stanowi naruszenie czynności narządu ciała na czas nie przekraczający dni 7. W ocenie Sądu, rozmieszczenie, charakter i liczna obrażeń wskazują, iż pokrzywdzone musiały ich doznać w wyniku działania oskarżonego.

Natomiast ze sprawozdania sądowo – lekarskiego dotyczącego obrażeń ciała A. F. (k. 102), które miały powstać w wyniku ataku oskarżonego w dniu 25 maja 2016 roku, wynika, iż urazy w postaci zadrapań szyi i podbiegnięć krwawych na twarzy i ciele, stanowić mogły naruszenie czynności narządu ciała na czas nie przekraczający dni 7. Biegła wskazała, iż proces zapalny woreczka żółciowego i związaną z nim konieczność operacji w dniu 27 maja 2016 roku łączył ze zdarzeniem jedynie związek czasowy, natomiast nie stwierdza się związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy urazami, jakich pokrzywdzona doznała kilka dni wcześniej.

Powyższe opinie są rzetelne i fachowe. W konsekwencji ich treść i wnioski w nich zawarte Sąd w całości podzielił.

W toku postępowania, w charakterze świadka przesłuchano również S. Z. (k. 210v - 211v). Podała, iż wiedziała o istnieniu konfliktów pomiędzy oskarżonym a A. F.. W 2016 roku była świadkiem ich kłótni. W jej trakcie wyzywali się, jednakże nie zauważyła, aby oskarżony uderzył A. F.. Oświadczyła, iż nie widziała stosowania przemocy przez P. O. (3) wobec pokrzywdzonej, zaś wiedzę o ewentualnych pobiciach czerpała jedynie z przekazu A. F.. Dodała również, że z oskarżonym pozostaje w bardzo dobrych relacjach. Nadmienila, iż rozmawiała z P. O. (1) o pobiciach, o których mówiła jej pokrzywdzona, jednakże oskarżony zaprzeczył, by takie sytuacje miały miejsce.

W ocenie Sądu, zeznania tego świadka trudno uznać za wiarygodne i miarodajne dla oceny zachowania P. O. (1). Po pierwsze, twierdzenia S. Z. są sprzeczne z relacją A. F., K. S. (1) oraz M. F. (1). Po drugie w świetle materiałów z interwencji, wydruków rozmów z Internetu (w których przyznała, iż doskonale zdawała sobie sprawę z agresywnego zachowania P. O. (1), k. 190 - 203), nagrań z przebiegu rozmów pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym, kategorycznie wynika, iż P. O. (1) niejednokrotnie groził A. F. uszkodzeniem ciała oraz zabójstwem, jak również stosował wobec niej przemoc. Ponadto z jej wypowiedzi należy wnioskować, iż nie była ona naocznym świadkiem pobicia pokrzywdzonej, a wiedzę o ich życiu czerpała głównie z opowieści A. F.. Uwadze Sądu nie umknęło również, iż świadek pozostaje w bardzo dobrych relacjach z oskarżonym, tak więc należy przypuszczać, że zeznania S. Z. miały przyczynić się do uwolnienia od winy P. O. (1).

Wsparcia przyjętej przez oskarżonego linii obrony podjęła się jego matka – R. O. (k. 211v – 212). Z jej depozycji wynika, iż czasami dochodziło do sprzeczek pomiędzy P. O. (1) a A. F.. Podkreśliła, iż nigdy nie była świadkiem awantur pomiędzy nimi oraz nie zauważyła śladów pobicia u A. F.. Nadmienila, iż ich relacje znacznie pogorszyły się po przyjeździe siostry pokrzywdzonej. Dodała również, że P. O. (1) przebywał z synem kiedy pozwalała mu na to A. F.. Oświadczyła, iż wobec niej syn zachowuje się dobrze, nie wyzywa jej i nie ubliża.

Sąd nie dał wiary jej zeznaniom bowiem pozostają w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Uwadze Sądu nie umknął fakt, iż jako osoba najbliższa dla oskarżonego zainteresowana jest uwolnieniem oskarżonego od winy.

Zeznania świadka J. M. (k. 211v) nie wniosły nic istotnego do sprawy i nie przyczyniły się do jej rozstrzygnięcia.

Jest zatem niewątpliwym, że w okresie od 6 czerwca 2011 roku do 18 listopada 2016 roku w B., P. O. (1), uporczywie nękał byłą konkubinę i matkę swego dziecka A. F. w ten sposób, że kontrolował ją dzwoniąc, nachodząc w miejscu pracy i zamieszkania, posadzał o niewłaściwe prowadzenie się, wyzywał ją słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obelżywe, groził zabójstwem i uszkodzeniem ciała, popychał, szarpał za ubrania, przyduszał oraz uderzał rękoma i nogami po całym ciele, groził pozbawieniem życia oraz pobiciem, czym istotnie naruszał jej prywatność i wzbudzał poczucie zagrożenia, a wypowiedzane groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia. Swoim zachowaniem wyczerpał więc znamiona ustawowe przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k.

Ponadto zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do przyjęcia, że w dniu 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) działając publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego kopnął nogą w rękę K. S. (1), powodując uraz okolicy lewego przedramienia w postaci wybroczyn i otarć naskórka z obrzękiem tej okolicy ciała, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. Takim zachowaniem wypełnił dyspozycję z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Ponadto P. O. (1) w dniu 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) groził K. S. (1) popełnieniem na jej szkodę przestępstwa w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w postępowaniu przygotowawczym dotyczącym kopnięcia nogą w jej rękę. W ten sposób dopuścił się czynu przewidzianego w art. 245 k.k.

Nie pozostawia również wątpliwości, że 17 września 2016 roku około godziny 22:50 w lokalu „(...)” w B. przy ul. (...) działając publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego rzucił w M. F. (1) kuflem po piwie, czym spowodował u niej powierzchowny uraz barku i ramienia prawego z zasinieniem, co

skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. Zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Tym samym Sąd dokonał modyfikacji czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, eliminując fragment „uporczywego nękania A. F.”, jednocześnie zastępując do sformułowaniem „kopnięcia nogą w jej rękę”, albowiem ustalenia Sądu pozwoliły na przyjęcie i zachowanie P. O. (1) było następstwem ataku oskarżonego skierowanego wobec pokrzywdzonej K. S. (1), a nie jak przyjęto w akcie oskarżenia z uporczywym nękaniem A. F..

Wprawdzie w zakresie czynu popełnionego na szkodę A. K. S. została przesłuchana w charakterze świadka przed zdarzeniem w lokalu „(...)”, zaś odnośnie czynu popełnionego na jej szkodę jeszcze nie – pokrzywdzona dopiero podejmowała próbę skontaktowania się z policją, jednak wskazać należy, iż danej osobie charakter świadka nadaje nie sam fakt przesłuchania w tym charakterze, ale fakt spostrzeżenia pewnych okoliczności czy posiadania wiadomości.

Pod pojęciem świadka w ujęciu art. 245 k.k. należy rozumieć nie tylko osobę, która ma formalny status świadka, ale również osobę, która z powodu swej wiedzy istotnej dla rozstrzygnięcia może być powołana na świadka w postępowaniu sądowym. (wyr. SA w Lublinie z 12.2.2004 r. II AKa 11/04 Prok. i Pr. 2004, Nr 10, poz. 19; podobnie wyr. SA we Wrocławiu z 12.10.2006 r., II Aka 272/06 KZS 2007, Nr 3, poz. 50).

Niewątpliwą intencją oskarżonego wypowiadającego pod adresem K. S. (1) groźbę popełnienia na jej szkodę przestępstwa, było wprowadzenie jej w stan lęku i wywarcie takiego wpływu, który skutkowałby nieujawnianiem wiedzy o karalnym zdarzeniu popełnionym na jej szkodę organom ścigania.

Mając powyższe na względzie za karę adekwatną do stopnia zawinienia P. O. (1), Sąd uznał za I czyn - karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz za II i IV czyn, uznając, iż zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw – karę czterech miesięcy pozbawienia wolności oraz za III czyn – karę czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego (k. 75), jak również intensywność krzywd wyrządzonych pokrzywdzonym, działanie z błahych powodów oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych P. O. (1) przestępstw. Poprzednie skazania dowodzą, iż uprzednio orzekane kary nie odniosły żadnego skutku wychowawczego względem oskarżonego – nie zapobiegły popełnieniu przez niego kolejnych przestępstw. Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności łagodzących.

Przy wymierzaniu oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę także cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winny spełniać te kary. Zdaniem Sądu orzeczone kary zapobiegą w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będą oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtują wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Kierując się dyspozycją art. 91 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną jednego roku pozbawienia wolności. Na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wzgląd miał związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami oraz prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Karę łączną Sąd orzekł na zasadzie częściowej absorpcji, mając na względzie podobieństwo czynów (II i IV), odległość czasową czynów wszystkich czynów (czyny II - IV popełnione niemal w tym samym czasie, zaś czyn I popełniony w znacznej odległości czasowej) i miejsca ich popełnienia.

W ocenie Sądu stopień demoralizacji oskarżonego osiągnął już tak wysoki poziom, iż wymaga on osadzenia w zamkniętym środowisku więziennym i odbycia resocjalizacji w tych warunkach. Popełnienie kolejnego przestępstwa świadczy bez wątplenia o lekceważeniu przez oskarżonego porządku prawnego, jak również o tym, że wcześniejszych skazań nie traktował jako dolegliwości. Z tych przyczyn kara jednego roku pozbawienia wolności jest wobec oskarżonego karą w pełni adekwatną. Tylko wymierzenie kary, której dotkliwość oskarżony odczuje realnie, może odnieść pozytywny efekt resocjalizacyjny w postaci uchronienia go przed popełnieniem kolejnych przestępstw.

W myśl postanowień zawartych w art. 57a § 2 k.k. orzekanie nawiązki ma charakter obligatoryjny, przy czym nie orzeka się jej, jeżeli sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na innej podstawie. W tej sytuacji Sąd był zobligowany do orzeczenia na rzecz pokrzywdzonych K. S. (1) i M. F. (1) nawiązek. Uwzględniając rozmiar wyrządzonej krzywdy przez oskarżonego, Sąd uznał, iż właściwe będą kwoty po 1000 złotych.

Mając na uwadze treść art. 46 § 2 k.k. oraz rozmiar doznanej przez A. F. krzywdy, Sąd doszedł do przekonania, iż pokrzywdzonej należna jest nawiązka w kwocie 1000 złotych.

W ocenie Sądu środki kompensacyjne w orzeczonym wymiarze, stanowiąc będą odpowiednią rekompensatę pieniężną pokrzywdzonym oraz dodatkowy bodziec dyscyplinujący oskarżonego.

Kierując się dyspozycją art. 41a § 1 i 4 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do A. F. na odległość mniejszą niż 20 metrów na okres 3 lat. Taki środek karny powinien zapewnić dodatkową ochronę pokrzywdzonej.

W toku postępowania oskarżony został zatrzymany. Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. okres ten zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (k. 21 - 22).

O kosztach postępowania orzeczono natomiast na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., a o opłacie na mocy art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sędzia: